

Kl. 15:17

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Lennart Damsbo-Andersen.

Kl. 15:17

(Ordfører for forslagsstillerne)

Lennart Damsbo-Andersen (S):

Allerførst vil jeg godt sige tak til ordførerne for debatten og for de kommentarer, som forslaget om afskaffelse af varighedsbegrænsningen på sygedagpenge har affødt her i salen i dag.

Mange gange kan man jo som politiker føle, at det, som vi diskuterer og beslutter, ligger langt fra den virkelighed, som er derude på den anden side af de tykke mure her på Christiansborg. Men i forhold til sygedagpenge er det jo en anden historie. Bag hver eneste beslutning er der mennesker af kød og blod, der bliver berørt, enten fordi de er så heldige at blive raske, inden der er gået 52 uger, eller fordi de er afklarede, så de ved, at de skal have pension, fleksjob eller snart bliver raske. Men tilbage står altså de, der ikke er raske og ikke er afklarede, og som ikke har udsigt til at være klar til arbejdsmarkedet inden for 2 gange 52 ugers forlængelse.

Hvad taler vi så om? De seneste tal fra ministeriet siger ca. 5.000 personer pr. år. Det har været stigende over de seneste år. Det er personer, der alle sammen mister retten til sygedagpenge og derfra går over på sociale ydelser, dvs. kontanthjælp eller lignende. For rundt regnet en tredjedel af dem gælder det, at de bliver modregnet, enten i ægtefællens indtægt eller i de mursten, som deres boliger består af. Dermed ender de med et stort rundt nul, ingen forsørgelse. Altså, mennesker, der er syge, og som ikke kan arbejde, mister deres forsørgelsesgrundlag.

Man kan spørge: Bliver de mere raske af det? Jeg kan jo forstå, at regeringen og Dansk Folkeparti har besluttet, at det gør de. Jeg synes, det er en lidt underlig teori, for virkeligheden siger jo noget andet. Man behøver blot at slå op i aviser og i fagblade for at se, at der er en lang række mennesker – de, der nu er stærke nok til at træde frem i offentligheden – der fuldstændig sagesløst ender uden forsørgelse og i fattigdom. Jeg har taget en stor stak sager med her i dag, og jeg skal nok lade være med at belemre salen med dem alle sammen, men jeg vil godt nævne, at der i HK's fagblad fra maj 2008 var 22 eksempler på personer, der havde mistet deres sygedagpenge. HK havde også i går information om 25 personer i Østjylland, der havde mistet deres sygedagpenge.

I Ekstra Bladet var der den 26. januar en historie om en kræftsyg, Naja Søndergaard, der var blevet frataget sygedagpengene, og hvorfor? Fordi hun er ramt af kræft og ikke har udsigt til at komme tilbage på arbejdsmarkedet.

I samme avis var der dagen efter en historie om sygdom, der tvang et ægtepar fra hus og hjem. Hvad handlede det om? Et menneske, Henrik Poort-Abrahamsen, der var kommet til at skære sig i sin arm med en kædesav og derfor havde mistet sine sygedagpenge.

Dagen efter i Ekstra Bladet – de kommer hver dag: Et ægtepar, der går på jobcenteret og får at vide, at de bare kan blive separeret, så de kan få kontanthjælp. Det er Britt Overgaard, som mister forsørgelsen, fordi hun er gift med en mand, der har arbejde.

Det er jo så ikke personer, vi har mødt i kød og blod, men den 18. februar var vi i Arbejdsmarkedsudvalget i den situation, at vi havde besøg af Lena Tank fra Fyn. Hun kom for at fortælle sin historie om, hvordan hun efter at have været ramt af en blodprop havde gennemgået genoptræning og nu er i gang med et afklaringsforløb, med henblik på at hun skal have et fleksjob. Planen er lagt, og den er godkendt af kommunen, men hendes sygdom er af en sådan karakter, at hun ikke kan klare forløbet inden for de 2. gange 26 uger, hvor hun er berettiget til sygedagpenge. Kontanthjælp kan hun ikke få, for hun får et lille beløb fra en forsikring, som hun selv har tegnet. Så beder hun så mindeligt om, at hun, som er på vej til et støttet job, kan få sygedagpenge på lige fod med de syge, der er på vej tilbage til det ordinære arbejdsmarked.

Alle historierne taler det samme tydelige sprog: Vi har i dag en lovgivning, der fuldstændig lader syge i stikken og ubarmhjertigt fratager syge deres forsørgelse. Jeg ved ikke, om det er, fordi der pludselig er kommet lig på bordet i forbindelse med Lena Tank-sagen, at regeringen og Dansk Folkeparti lige med et beslutter at gøre noget, der skal ligne et forsøg på at løse Lena Tanks og de andres problemer. De har i hvert fald ikke tænkt sig synderlig godt om, for det, der skulle være redningen for Lena Tank og de andre i samme situation, rækker overhovedet ikke til noget som helst, kunne vi i går læse i HK's meddelelse. Det er en narresut og i bedste fald måske – for dem, det berører – et meget syrligt bolsje.

Kl. 15:22

Dansk Folkeparti og hr. Bent Bøgsted kunne næsten ikke få armene ned i onsdags, men jeg